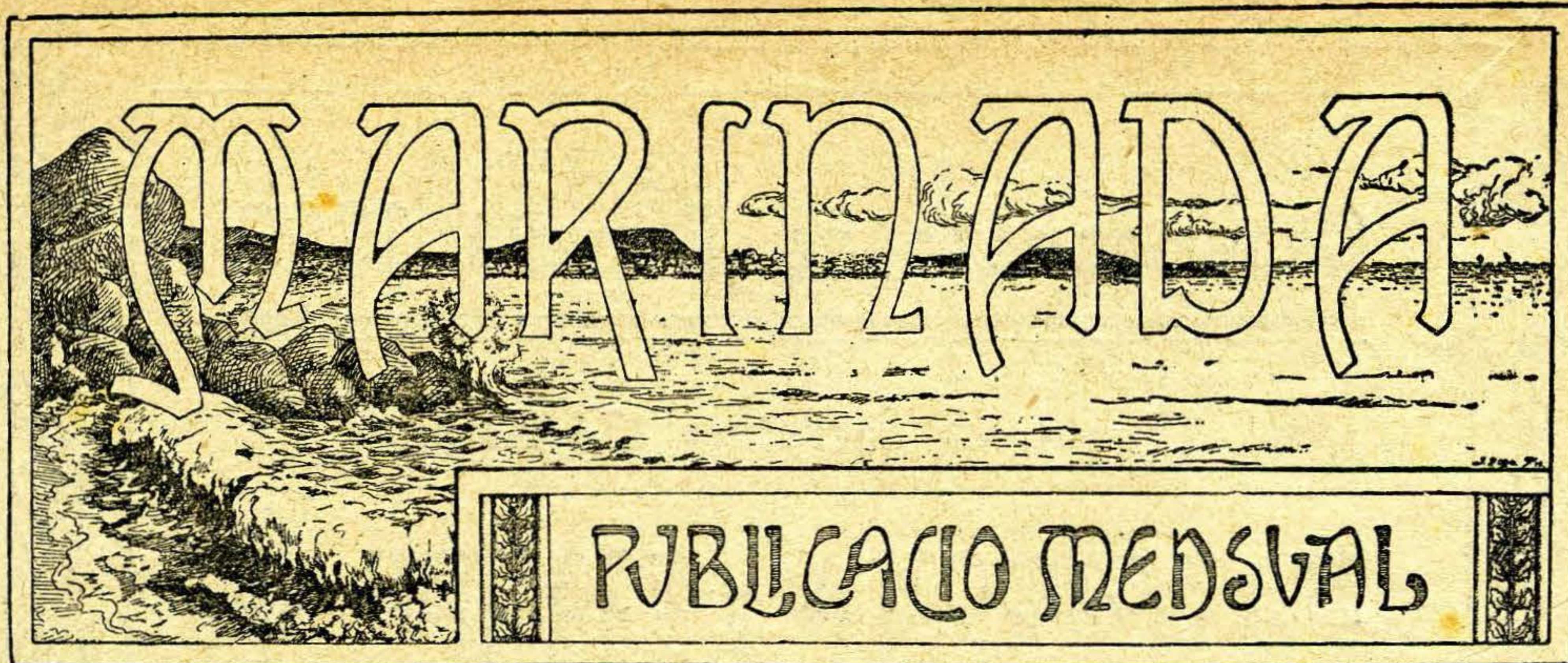

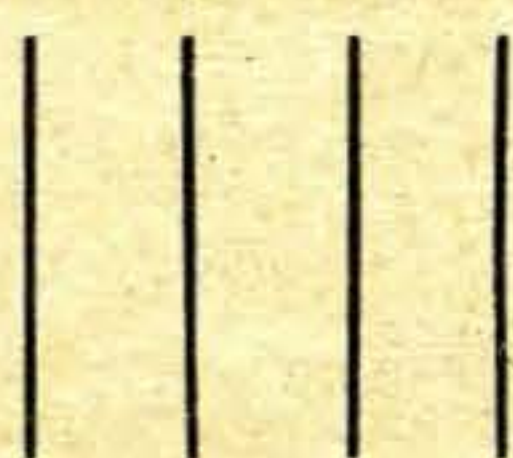
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Espanya, 4'50 pessetes l'any; Estranger 5 pessetes.

Banc Urquijo Català

DELEGACIO DE PALAMOS

Tota mena d'operacions

de Banca i Borsa

Campeonato de España 1923

(Fondo en carretera 134 Kms.)

BARCELONA - FIGUERAS

RECORRIDO EFECTUADO CON BICICLE-
TA PRECINTADA SIN EXPERIMENTAR
AVERIA ALGUNA

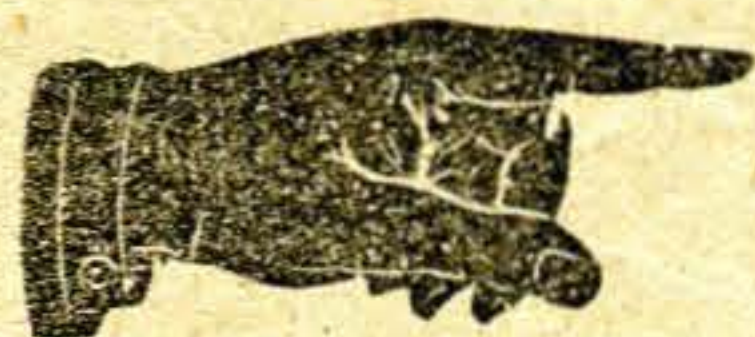
1.º J. J A N E R

Sobre

Ciclo "Sanromá"

Pneus Hutchinson

Llantas Kundtz

Solicite catálogo
de Sports

A. Sanromá

Balmes, 62

Teléfono, 1445 A.

BARCELONA

Aliments per a Règim Diètic i Diabètic, de la casa
MANUEL FRERES de Lausanne (Suiça) i

XACOLATES PURES DE CACAO, elaborades
en el Convent de LA TRAPA
pels RR. PP. CISTERNENSES.

DIPOSITARIS
EXCLUSIUS: **PAGÈS I ROCAFORT** (Successors de
A. MASSANA)

Carrer de Fernando VII, 14.

BARCELONA

H. IBÉRICA DEL PADRE
HOSTATGE I HABITACIONS

Propietari: **JOSEF ROCA**

Comte Assalt, 11 i Lancàster, 2

BARCELONA

Se parla francès. — Espaioses habitacions. — Timbres i llum
elèctrica. — Servei esmerat. — Casa fundada en 1849.

S'avisar als Senyors Viatgers que la casa no té cotxe ni corredor en les esta-
cions ni en els molls. Els cotxes de la Central el portaran a l'establiment, si
és que ho sol·licita, com també el tramvia que porta la creu roja, que els dei-
xa davant el carrer Conde del Asalto.

D I S P O N I B L E

ALFOMBRES

TAPICERIES

LLENCERIA

H. Blanco Bañeres

Plaça St. Jaume

TELÈFONO 190 A

BARCELONA

: : Call, 21 : :

St. Honorat, 1 i 3

IMPORTACIÓ DIRECTA DE TAPIÇOS
DE SMIRNA I PERSIA (ORIENT)
ESPECIALITAT AMB ELS ANUSATS
A MA DE FABRICACIÓ NACIONAL

MARINADA

Lletres iberiques

Carta de lluny

Per aquestes llunyanies, cercant la bona sort, jo solament hi he trobat desilusions i tristeses. I tú, Lluïseta, perquè no'm dones noves teves? Que potser m'has oblidat? Siga com siga, jo t'escrit: escriure-t es, pera el meu cor, en aquets paratges, un vas d'aigua fresca que bèc, i una alegria infantívola, cada vegada més anyoradiça, me refila a l'ànima com un cant d'au misteriosa en nit de dolcissim clar de lluna...

Oh! Lluïseta, perquè no'm dones noves teves?

Escolte-m. Jo, en aquest axil visc recordant. Tot se'm rememora, tot el passat s'aixeca clar i màgic, tal com la Natura s'argenta i fulgura quan la llum plena surgeix darrera d'una gran montanya.

Aquell qui no gaudí d'una feliz infantesa, quina tristor! Un passat poètic be val un passat de glòria... En aquesta gleba de foc, jo puc lluitar amb bandolers o amb les feres, puc travessar la més negra misèria, sofrir els dolors més crús; puc patir fam, Lluïseta! Mes al morir, la meua infantesa m'omple'l cel d'estrelles, me voleia al lluny, com si fos el teu mocador xop de llàgrimes, i jo tindré aquesta gran enyorança i aqueta llarga tristesa— que és, al capdavant, tota l'alegria dels desgraciats.

Recordo ara aquella última tarda que juguinejàvem amdós a la porxada i la teva mare ens cridà. . Teníes d'anar al molí a cercar la fornada. Eren dues saques de farina: jo portaria la més gran, per ajudar-te. I cap al molí seguirem—quina alegrí la nostra!— vora'l al riu que s'esmunyia fins al lluny blavenc, entre feixes. Trecàrem per un corriol tot garlant: jo corria, m'amagava dintre les gatoses, les moreres, i desseguida tu venies pera rampinyar les-mores que cullies en raims negres de silvestre i deleitós sabor.

—Goita! goita!...

Extenent-me les mans esgarrinxades per les putxes, amb un petitet rubí de sang escorrent-se... Allavors, fent el cor fort, jo t'ensenyava el meu puny ferit, amb el mocador t'aixugava el teu rubí de sang i t'ofrenava més mores, polides i negres com els ulls dels grills que jo duia dins la barretina vermella.

I novament corriem amb els llavis rojos de l'àpat silvestre. La llum moria en el darrer somriure del crepuscle. Per la montanya, les ombres rastrejaven; sols els cimals de la serra refulgien, encesos pel sol morent, com ferres de velles llances...

La nit queia apressada amb les seves amples ales tristes. Arrancàrem a córrer, que era tart... Lluïseta, Lluïseta, com tot s'em recorda i tant de temps que ha rutllat damunt meu en onades de desconhort i d'infortuni! Els teus ulls encara brillejen en la meva ànima, la teva veu encara refila en la meva ànima. Es la més dolça cançó que he sentit mai...

Mes, deixa-m recordar... Corriem, corriem... Ja el molí era aprop. Ja es sentia a les rodes el murmuri de les aigües, semblant al dels vents de l'hivernada. I a l'instant, pel mig dels arbres que gemegaven entristits, el casalot aparegué tot ròneg.

—Déu vos guard, oncle Pere!

—Espereu-s, mainada! Vaig a buscar les saques.

—Heu vingut molt tard!

Ah! el bò de l'oncle Pere, esprimatxat i quimèric com don Quixot, amb els seus bigotaços grisencs i marcial! I on deu parar aquest moliner qui podria figurar en una novel·la de cavalleria antiga?

A dins, el brugit creixia, com si aquella casa rònega i vella s'anés a esquerdar, els taulons s'esberlessin i s'enrunessin totes les pedres—mentres les moles rodaven aixafant el gra daurat i sant que queia en una polsaguera lluminosa...

En aquella hora, quan el misteri ens illuminava el pit i la llum agonitzava. la remor del molí et feia por; tu t'agafaves al meu braç, Lluïseta; i, mentres esperavem, ens entreteníem contemplant l'aigua que corria, d'un blau fosc, curullant els catúfols, escumejant al saltar el rec i lliscant, après, tranquil·la i llustrosa, que semblava, en alguns recons de les vores més ombrívols, bocins de satí negre sense una arruga. Ja no s'oviraven les arenes del fons, ni podriem - malviatge!—tirar còdols als eixams que fugien amb reflexes d'alu-

mini. Tot era elegíac, ple d'esgarrifances, de secrets; tu m'apretaves el braç més fort, els teus ulls s'engrandien... Els altius pollancres sospiraven remors de branques dolces com un afalac, com un bla ròssec de sedes.

Mes, el moliner retornà amb les saques i sortírem.

—Adeussiau, oncle Pere!

—Avieu-se, mainada. Veiam si os surten les bruixes!

La lluna s'enlairava, bella i albíssima, com no l'he vista enlloc més, Lluisseta. Quin enyorament sento de la claror de lluna de la nostra terra! No n'hi ha d'altra aixís; enlloc n'he vista d'altra igual a aquella que queia damunt de les messes sospirantes, de les eres on i ballavem al so de les guitarres, les nits quietes quan les granotes canten i l'aire s'embauma amb l'aufàbrega dels enamorats... I fou a la llum d'aquest clar de lluna que tu em secretejaves:

—I si'ns sortíssin les bruixes?

I jo no't responguí, sempre brau vora la teva dolcesa—no't responguí, Lluisseta, perquè tenia por. Si'ns sortíssin les bruixes!... Per què ens n'havia de parlar de les bruixes, l'oncle Pere, en aquells erms, amb pinedes funeràries, quan la llum anava alta encisant la Naturalesa tota, car la lluna es també una bruixa que te filters d'encisaments i dels brills màgics de la qual encara els poetes estan tots encisats.

No tardà que tu em diguessis, més endavant, allà ont els arbres s'espesien:

—Ja son aquí! Goita! goita!...

Tenies els ulls hermosos, esverats, estaves pàlida, mal aguantant la petita saca de farina. I jo vaig esguardar i, efectivament, vegí les bruixes, vestides de blanc, entre les branques, papallonejant i dançant...

Quelcunes tenien el rostre arrugat, els ulls rodons com bales de vidre, el nas encorvat com el bec d'un esparver. Sí, Lluisseta, eren elles, que començaven la ronda, vora un rierol, ont anirien a beure a mitja nit, quan la lluna sembla obrir-se encara més blanca dalt del cel, enrosada amb les llàgrimes de tots els qui estimaven.

Oh, manyaga meva, dolça companyona meva! amb quina gràcia d'au petita i espantadissa em portares entre uns arbusts, ambdós ens ajupirem silenciosos i tremolosos asseguts damunt les saques de la jornada! Les bruixes continuaven revolant entre les branques espessides més a la vora del rierol que s'esmunyia en un sospir...

—Vindran aquí? preguntaves.

—Pot-ser no, Lluisseta: van a beure al rierol...

—I qui després s'hi abeura, resta encisat?

Jo responguí que sí. Devenia lobishome, arrel, flor...

I allà restàrem espiant, apretant-nos les mans gelades de por, els ulls fits en les bruixes que ballaven entre el fullam com un albor de somni evaint-se.

* * *

Ah! com me'n recordo bé, Lluïseta, de la cridòria que'ns despertà, ja la nit avançada, quan els de casa ens buscaven afligits, amb llanternes i dalles, i l'oncle Pere cridant com qui espanta caça, amb el trabuc a l'espatlla.

—Que no'ns sentiú? Ep! mainada! Responeu! Ei!...

I a aquelles veus que's dirien estentòries, udolantes, com de baixos; que despertaven baumes i serres amb brugit de guerra i astoraven les aus dormides — aquelles veus ens despertaven, amb les testes descansant damunt les saques, sota l'espurnejar dels estels que colaven per les fulles la llum que't petonejava.

Al veure-ns, quina alegria i quina cridòria!

—Què feu aquí, mainada? cridà l'oncle Pere.

La teva mare t'abraçava plorant, talment com si't vegés retornar de la mort, més bella encara, encara més pura! El meu pare'm renyà, mes els seus ulls reien. Nosaltres, aturats, senyalàvem la brancada dels arbres on les bruixes hi dançaven. I tot amatent, l'oncle Pere, engatillà'l trabuc amb gran fressa i amb xerrics de ferramenta rovellada.

—Lladres? Ont són? Ont s'han ficat?

—Les bruixes, són les bruixes! — mormolàvem amb els ulls encara aclucats per la sòn.

Lavors l'oncle Pere, com aquell qui sofreix una contrarietat, descansà el trabuc a terra veritable enginy de guerra. El senyor rector, aquell sant que també hi era, ens contà que no ni habien de bruixes, que tot això era una beneiteria i un pecat.

—Però, veïam, ont eren les bruixes? M'agradaria veure-les.

Nosaltres senyalàrem:

—Són per allà, vestides de blanc, entre les branques... Goiti, senyor rector, van a beure al rierol...

—Es el clar-de-lluna, fills meus, quan les branques s'estremeixen amb el vent... Que no ho veieu que es el clar-de-lluna!

Era, en efecte, el clar-de-lluna que escorrent-se entre'l boscatje obscur semblava una túnica de glaça albejant.

Qui'l pogués veure are, semblant a randes nupcials que't vestissin el còs blanc i verge, Lluïseta!

Temps després partí, amb els ulls plens de llàgrimes, en una barca de vela, per llargues i doloroses nits d'enyorament. Després, la calma deturà el navili; després passàrem fam i sed; i aquí vag anar a parar, en aquest clima on el sol escalfa, terra hospitalària i feconda, més aon els teus somriures mai més m'han dit que la més gran ventura de l'home és ser estimat i ser humil... Oh! Lluïseta, que poc necessita la gent a la terra pera ser feliç!... I pensar que pot-ser jo nasquí pera ser amat, jo, qui tant he amat i sofert.

Mes, tu no'm contestes, Lluïseta! Els anys que pasaren—tant lents pera mi com un seguici funarari—ja t'han esborrat de l'ànima el meu record? Que potser es morta? No, no; tu no't pots morir. Mes es tant viva dintre meu la teva beneïda recordança, m'omplenes tant la vida, apareixes tant en els meus somnis nostàlgics—sempre gentil, sempre dolça, i cada cop més pàlida!—que jo estic aprengut, que jo tinc un gran anhel de veure-t i sempre aquesta mar immensa separant-nos, flor divina, o qui sab si una altra mar més ampla i misteriosa, de la qual cap viatger retorna a veure la terra d'ont partí en silenci ..

Ah! com tu vens pàlida als meus somnis!

JULIO BRANDAO

Traducció de Ribera i Rovira.

La planta meravellosa

EXCELSIOR lleidatà

Sé que una vegada—era una llevor,
de tantes que'n cauen de les flors de l'horta.
Cauen de les flors, i l'incert destí,
uns cops, acotxades, se les deixa allí,
i altres les escampa el vent de tardor
que se les emporta.

De les que allí's queden, l'horta en refloreix
cada primavera.

Són el bé-de-Déu que'l viure embelleix,
que dona perfums de capella al niu,
ont l'amor infanta, com l'arbre floreix,
al bell sol que daura la pau encisera
que somnia i canta vora'l nostre riu.

De les que s'emporta l'aire tardoral,
se'n perden algunes, no sabreu per ont...;
moren a les fosques, sens deixar senyal,
pels fangs i roderes dels camins del món.

Altres, plenes d'ales, i al fueiteig del vent,
 volen lluny, s'arboren... sa closca's desclou,
 i arrenquen lluc nou
 encís de la gent,
 amb la galania i amb la sava forta
 que un día xuclaren als bells pits de l'horta,
 que es font nodridora de tot creixement.

Doncs... una vegada—era una llevor,
 que empesa i portada pel vent de tardor,
 volejà una estona, sens esma segû,
 fins que un fuet d'aire, de cop, la va dû
 a dins d'una escletxa, que s'obria al peu
 de l'antiga torre de la nostra Sèu.

Quan Déu vol que siga, tot és. La llevor,
 que era petiteta com un gra de mill,
 amb sòls i rosades i entre l'escalfor
 del pols gras de l'horta que li duia'l vent,
 allí posà arrel, allí va fer grill...
 un lluquet tendrívol, de niçaga d'edra,
 que dins de l'escletxa se va anâ extenent,
 i al ser a la vora
 de son cau de pedra,

guaità cels i terra, de l'escletxa en fora,
 amb els ulls curiosos plens d'encantament.
 «Que és bonic—va dir-se—lo que's veu d'ací!
 Quant cel allà dalt...i allà baix quin riu!...
 quanta flor!...quants arbres!...» I en sec emmudi,
 sentint un xisclet, alegroi i viu,
 que fugí cap dalt...

i era una oreneta,
 que volava al niu,
 torre amunt, a sota d'un bell finestral.

Alçant el capet i guaitant l'aucell,
 li prengué fretura
 de gaudir com ell
 eixemplant l'espai de tanta hermosura;
 i pedres amunt
 se va anâ arrapant,
 aquí sobre un bony, allà per un junt,
 fent camí de cego que avença paupant,
 fruint més la vida com pujava més...

perquè allí el bon sól, no era una fornàl...
l'aire feia festes, rumorós i viu...
i és veia més món, més prodigi extès...»
I érem pas encara a meitat d'estiu,
que amunt, amunt sempre, ja tocava el niu
d'aquella oreneta del bell finestral.

Quan allí es va veure, se li encengué el pit;
no'n tingué ja prou amb haver montat
fins on les campanes vetllen la ciutat;
ja li entrà el désfici i és sentí el dalit
denfortir-se potentà, de trenre més brot,
i al bell campanar dar-li una abraçada
agrapant-lo arreu, i enjoiar-lo tot
amb l'efiladiça de creixent brostada...
i així, montant sempre, vorejant l'abim,
arribar un dia triomfanta al cim!

Si el dalè boi místic de la planta aquella
sigué o no el desvari d'un amor encès,
no'ls ho preguntessiu als que mai volaren
pels espais blavosos de la meravella,
ni als que sols cregueren en lo que tocaren,
que és la via certa de no creure en res.

Jo sé qui l'ha vist a la bella planta;
jo sé qui s'hi encanta
quan Déu més li dona claretat vident;
i la veu nerviosa, lleugera i vibranta
voltant d'un vel màgic la torre geganta,
que per qui l'estima, com mon cor la sent,
es imatge i símbol d'una cosa santa,
es l'hermosa torre de l'enlairament.

Quan l'auga somriu, l'esclareix de rosa;
al sol de mig-dia sembla tota d'or:
i es fa moradenca, a la llum blavosa
del dia que's mor.

I daurada, musca o de rosa vera,
quan els ulls s'hi claven amb tendror d'amant,
hi veuen, per sobre, quelcom d'onejant
com frisança viva d'aire de foguera...
un teixit d'aranya, del més noble fil,
que als caires fa randes, flors al capitells,
festona cornises, adorna dintells,

llisca en cada gàrgola, i per tot, subtil,
 vaporosa i àgil, exten l'ufania
 de la bella planta, que, abaix, se dalia
 per muntar i créixer, vorejan l'abim,
 fins atanyê un dia
 de la torre'l cim!
 I al cim que sigué,
 se sentí ditxosa.

La torre maciça, l'unia al terrê
 que extenia al peu sa catifa hermosa
 i li era miranda ideal, desde ont,
 entre cel i terra, s'eixamplava'l món.

Quin goig, veure'l riu
 i tot lo de baix... desde molt més alt!
 Quina font de somnis, quin plaer més viu,
 guaitar lluny i enlaire, tot... desde allí dalt;

Allí's repastava
 sa forta llei d'edra,
 que era muntar sempre, mentres l'amparava,
 com un ancla enlaire, la gloriosa pedra!

I aixís jo la he vista
 onejà i dreçarse ... com si s'estirès
 per damunt del ràfec!... i's coll-torcés, trista,
 quan ja no podia enlairar-se més.

MAGÍ MORERA I GALICIA

La fama del doctor

Permetem, lector, que't reprodueixi un petit conte que fa molts anys publicà una revista quin nom no recordo i qual autor tampoc se m'acut a la memòria. Encara que l'originalitat sigui emmatllevada, no per això desmereixerà la valor de l'antic escrit.

* * *

En una renomnada Universitat cursava la carrera de metge un fill de la acapdalada família X. Sentia aquell verament una entusiasta vocació i s'esforçava per a treure profit de les ensenyances dels catedràtics, però, malgrat son desig, la seva voluntat no podia arribar a assolir el grau de saber

Indispensable. Durant alguns anys, amb una tenacitat admirable, concorregué a tots els cursos amb un gran desig de sortir victoriosament, al final de curs, amb el cobejat títol de doctor, però... arribava aquell i, com sempre, els senyors catedràtics el desaprovaven unànimament.

No per això el futur doctor es desesperançava i, al curs següent, retornava amb la seva dèria. Com ja hem dit, la toçuderia del xicot durà alguns anys, i segurament hauria durat per tota la eternitat, si no hagués sigut per la bonhomia d'un catedràtic qui, compadit del vell estudiant, un dia envià a cercar-lo i li digué:

—Escolta: les assignatures i els llibres de medicina no han pas sigut creats per tu. Fa alguns anys que estàs cursant la carrera de metge i, ja veus que els resultats sempre han sigut adversos als teus desitjos.

I com vegés al seu deixeble tornar-se pàl·lid i descompost, afegí:

—No obstant, vull donar-te una prova del meu interès vers la teva constància i la teva vocació. Jo faré que tu alcancis el títol de metge, però abans m'has de prometre que compliràs ço que t'exigiré.

—Ho prometo—feu el deixeble.

—Doncs bé: Quan puguis exercir la noble carrera, quan hagi d'assistir als malalts, els hi receptaràs sempre, entenga-ho bé, sempre, *aigua de llimonada*. Podràs receptar-la calenta, freda, tébia, però sempre aquesta beguda com a medicina.

—Ho prometo, ho prometo...—anava repetint el deixeble, visiblement emocionat.

* * *

Tal com prometé el catedràtic, s'atorgà el títol de metge al *degà* dels estudiants. Aquest, ardidament, s'aprestà a establir-se en un petit poblet on hi havia una vacant. El seu lema, des de que havia sigut nomenat doctor, era fermament: *aigua de llimonada*...

* * *

Transcorregueren alguns anys, i la fama del doctor s'havia escampat per les rodalies d'aquell poblet, i ja comptava amb una figura gloriosa. Les cures miraculoses d'aquell metge havien repercutit fins a ciutat, car la premsa se n'havia ocupat, i tot feia preveure que el renom d'aquella celebritat traspasaria fins les fronteres.

No cal dir que el doctor mai s'havia apartat de la seva prometença: *Aigua de llimonada*...

* * *

Un dia, el catedràtic que havia atorgat el títol de doctor al nostre heroi, casualment, en viatge d'excursió, s'encertaba a pasar prop del poble on hi havia establert el famós metge, quan l'automòbil sofrí una greu averia que l'impedí continuar avant. Com que el poble era aprop, decidiren, amb el

xòfer, fer-hi nit, hostatjant-se a l'única fonda que existia. En arribar l'hora de sopar, el catedràtic, en un moment—moment malestruc—s'empassà un pinyol d'oliva, el qual li quedà a la gorja, sense que pogués fer-lo anar amunt ni avall. Passaren uns moments, i el catedràtic sofria horriblement amb el pinyol que li impedia fins la respiració. Percatat el fondista de la greutat de l'incident, s'apressà a fer avisar el metge del poble, el qual acudí promptament... tal vegada per a afegir un llorer més a sa brillant carrera...

Comparegut el metge, amb la serietat dels convençuts, es mirà la gorja del catedràtic, sense regoneixe'l. (No en va havien transcorregut alguns anys), i, sense pensar-s'hi gaire, solemnement, digué:

—Doneu-li, ben sovintet, *aigua de llimonada*...

Al sentir això el catedràtic, esverat, es mirà fixament al doctor, regoneguent-lo seguidament i recordant la promesa que havia fet fer al estudiant, que ara havia devingut metge famós...

I al no dubtar que aquell cèlebre doctor era el mateix que tants anys havia hagut de cursar a l'Universitat sense profit, i s'havia mantingut ferm en la paraula donada de receptar *aigua de llimonada*, li vingué un accés de riure tant fort, que...el *pinyol d'oliva* que tenia a la gorja li sortí com per encant...

I aquest fet, serví per a donar encara més fama a ne'l cèlebre doctor, que fins sabia treure pinyols d'oliva de la gorja amb... *aigua de llimonada*!

J. C.

El príncep dels quatre vents

Rondalla per a infants

V

Quan en Cintet va sentir-se presoner de les terribles mandívoles d'aquell peix quina sola presència esporugua, i després que hagué llençat horroritzat aquell terrible crit d'esglai que advertí a son pare de la seva terrible desgràcia, la pobre criatura clogué els ulls i es preparà resignadament a sentir cruixir els seus ossos engrunats per les terribles dents del monstre.

Mes, passà una bella estona sens que sentís altra cosa que un esbufegar continuat i ronc, i la sensació de que volava portat per unes ales invisibles. Com fos que això continuava i res de desagradable li succeia ans per al contrari es sentia mes aviat còmode i emboltat d'un estrany benestar, probà de descloure una parpella i seguidament d'aquella, l'altre. El minyó quedà sorpres de debó.

Romania aposentat dintre la boca del peix, sentat còmodament en una cavitat formada entre dos queixals d'aquella teirrible bèstia aon s'hi trobava tan bé com si hagués sigut sentat en qualsevol cadira de braços. Aquell esbofegà continuat que sentia, provenia de la gorja que s'obria paorosa del costat de lo seva mà dreta; de l'altre costat hi venian una restallera de dents en forma de ferradura les quals semblaven una filera de roques punxagudes, totes iguals, de la més blanca pedra-marbre. Aixecant el cap ovirava una volta rosada de forma conca, creuada de vies transversals blanques i en relleu, i també, com abaix, una filera de dents blanques i igualment punxagudes que formaven ferradura.

S'adonà també en Cintet, que els seus peus reposaven sobre un sòl carmesí encara que sense les vies transversals de la volta. Mirant del costat de la seva ma esquerra veia el mar, quines ones espumoses passaven ràpidament enfront dels seus ulls ço que probava que el peix nedava amb rapidesa vertiginosa a flor d'aigüa.

Difícilment podria dirvos el que pensava en Cintet en aquells moments, tan prodigiosament hostatjat a la boca d'aquell peix. Ja sabem que en Cintet era molt esquerquillat, i malgrat la seva poca edat afegiré que no era pas mancat de valor. En la situació rara en que es trobava no li calia fer més que esperar. Per de moment podia donar gràcies a Déu, (i així ho feia des del fons de tot de la seva ànima) per conservar-li encara la vida; i ja se sab que tant com hi ha vida resta esperança. Així doncs, permanesqué quiet en son seti, decidit a tot, sense, emprò, deixar de confiar amb el seu àngel de la guarda al qui sentia que vetllava vora seu.

Mentrestant el peix seguia nedant, nedant, sense cansar-se mai, devorant, distància de faizó prodigiosa. En Cintet que acabà per no sentir cap mena de rezel ni temor, i trobant-se tan bé i còmode en aquell lloc, va sentir que poc a poc se li cloïen els ulls dolçament fins que va quedar-se enterament dormit.

I jo crec, fins a tenir-ne una completa seguretat, que el bon Cintet res podia témer després d'haver-se confiat al seu bon àngel tutelar.

VI

En Cintet sobtadament va despertar-se. En obrir els ulls va trobar-se, amb la consegüent sorpresa, segut sobre una gran roca. Girà la vista al seu entorn i no vegué més que mar. Era de dia i feia sol, mes no pogué precisar, quina hora podia ésser. S'aixecà i va donar alguns passos, trobant que conservava tota la seva agilitat i dalit de sempre. De sobte va adonarse que vora la roca sobre la que es trobava, hi havia el peixàs que l'havia fet presoner, el qual romania gairebé immòvil, de morro a la roca. Qualsevol hauria dit que era mort, si no hagués sigut per un petit moviment que es notava en

la seva qua, el mateix moviment que amb ella fa un peix qualsevol, quan neda, solament que era més lent i menys pronunciat. En Cintet, després de contemplar-lo una bella estona, hagué la convicció de que aquell animal dormia. Pensar això i venir-li desseguida al pensament la idea de salvar-se fugint d'aquell peix que l'havia robat de la barca del seu pare, fou tot una cosa. En Cintet, malgrat els seus pocs anys, nedava com un peix, així que fiant en la seva agilitat i sens altre pensament que el de salvar-se, formulà mentalment un prec fervorós a la Divina Gràcia, voltà amb precaució fins a col·locar-se a l'extrem oposat d'on romania, dormit el peix, s'alliberà d'algunes peces de roba que li haurien fet difícils certs moviments, i sense contemplacions va llençar-se a l'aigua.

Nedà hores i hores sempre animós, sempre esperançat; quan es sentia defallir per el cansanci, es posava ventre-enlaire, estirades les cames i overts els braços, posició que li permetia mantenir-se surant a flo d'aigua, i així romania el temps precis per a cobrar una mica de coratge. Mentres durava aquest repòs, no es cansava de demanar al seu àngel guardià la força necessària per a soportar aquell treball, suplicant a la Divina Providència li deparés la sort de trobar ben prest la terra salvadora.

Mentrestant s'havia fet fosc de nou, i el pobre Cintet nedava a la ventura sens altra brújula que la seva fè en aquell àngel que presentia fins en aquells enguniosos moments, batent ses ales blanques i protectores al seu demunt.

Mes ai, el pobre Cintet no comptava amb la fatalitat.

En Cintet tingué uns moments de veritable sobressalt: malgrat sentir-se moralment valent i plè de coratge, notà que una cama se li anava a quedar rígida per moments, un formigueig que li començà en el joc de la cuixa prop de l'ingle i que anà baixant cap al jonell fins a la punta del dit gros del peu, va omplenar-lo de tètrics presentsiments. La cama anava insensibilitzant-se poc a poc, fins que acabà per fer-se-li impossible tot moviment en ella. Resignat en Cintet amb la nova desgràcia, clogué els ulls, i amb veu ofegada per un plor mal contingut exclamà:—Déu meu, acullume en la vostra santa misericòrdia! I com si amb aquestes paraules haguessin quedat exhaurides ses darreres energies, sentí un deixament en tots els seus pobres membres i després d'una darrera mirada vers el cel bellament estrellat, perdé el coneixement.

A. GALLART

(Continuarà)

Diàleg

—... I, vos que sou tant interessat en qüestions de cultura, no vos haveu suscrit a la «Biblioteca Pàtria»? No us haveu enterat que el «Patronato Social de Buenas lecturas» ha emprès una campanya contra la mala literatura, contra aquesta literatura sicalíptica i pornogràfica?

—Sí, sí, se tot això; però em sembla que no és tan fàcil com sembla corregir aquesta plaga social.

—Oh, al contrari, és molt senzill! Corren mals llibres; la joventut no llegeix bones obres...

—Per què no n'hi han?

—Home, no m'interrompeu. Deia que la joventut no llegeix bons llibres; i que és necessari que tots posem a les seves mans obres bones i escullides; i això és precisament el que vos demana el «Patronato Social de Buenas lecturas», que l'ajudeu en la seva tasca empresa, i per això fer, no cal altra cosa que suscriure-vos a la seva Biblioteca, i per el modestíssim preu de trentadugues pesetes l'any, vos trameterà 24 novel·les escullides.

—Ah, ja entenc; aquets senyors volen assegurar un bon negoci. Vaja, no és pas del tot dolenta l'idea.

—Bon negoci, dieu? No em pensava pas que fossiu tan materialista! Creieu vos que no és un sacrifici donar una novel·la per una pesseta i trenta centims sobretot perseguint un objectiu tan enlairat i digna de lloansa?

—I vos us creieu que havent-hi uns centenars de subscriptors a la Biblioteca Pàtria, el malt està curat?

—No us entenc; expliqueuse més.

—Jo no soc contrari, com vos penseu, de que hi hagi algú que es preocupi de la joventut i procuri apartar-la de les seves aficions a la literatura pornogràfica, però no crec que per a lograr-ho sigui necessari fer una nova edició de llibres per més barato i escullits que vos els donguin.

—Jo crec que sí, doncs, i aquí precisament està la clau de tot; donar-li bons llibres a poc preu, perquè vos sabeu que la joventut no pod gastar, i precisament per això, compra llibres de mala llei perquè son barato.

—Barato heu díit? Hi ha publicacions de literatura dolenta que al cap de l'any costa als nostres joves un ull de la cara. No em negareu tampoc que la joventut pertanyent a famílies que poden gastar diners en llibres, potser son els puntals més fermes de les empreses de llibres pornogràfics i de novel·les

idiotes. Nó, amic, el preu del llibre no influeix per a res en les aficions de la joventut; hi ha llibres bons a preus reduïdíssims, i podeu creure-ho, potser ens faltaria temps per llegir tot lo bó i barato que s'ha publicat. Lo que hi ha és que la nostra joventut no sap llegir lo bó, no te esperit, no és cultivada i en llegir cosa bona s'hi avorreix.

—Doncs aixís, vos sou un pessimista dels que han renunciat a un remei per la sencilla raó de que no creuen en cap.

—No per cert. Hi ha remei, sí: feu Escoles i ensenyeu a llegir als nostres joves.

—Vos sí que somnieu.

—Potser sí, però jo vos sostindré que el llibre avui no és car, ans m'atreveixo a dir que és lo més barato que hi ha; i que la joventut d'avui fa gastos més grossos que el que podria empleiar en llibres. Amic hem d'ésser sincers. El mal es gros; si troveu que la joventut no té diners, fundeu un estol de Biblioteques arreu. Però a aquestes Biblioteques no hi tanqueu mussols. Fundeu Escoles i Centres de Cultura.

—I tot això qui ho pagarà?

—Com! no ho sabeu?

—No.

—Doncs si no saveu qui ha de pagar tot això no em vingueu a retreure la responsabilitat que tothom té en la formació de la joventut ni tracteu de demostrar-me que es un gros sacrifici per part d'uns quants senyors que s'han proposat editar milers de novel·les a pesseta i trenta l'exemplar, i que, si son bones, estigueu-ne cert, tampoc les compraran els que seria necessari que les llegissin.

LL. M.

Crònica local

Apareixer l'anunci de les obres de la Riera i veure cares noves és estat tot u. Alguns treballadors forasters son vinguts qui sab d'on per veure de trobar-hi feina, però malauradament sembla que la cosa no va pas gaire be, car els sous oferts per la Companyia Concessionària als treballadors que s'han presentat no els satisfan pas gaire. No obstant, ja està senyalat el lloc de l'emplaçament amb estakes i canyes, i es comença a treballar-hi.

Després de la visita del Sr. Inspector els bots acoblats a la platja son tornats a les seves barraques de les cales veïnes disposats, are més que mai, a rependre les pesqueres dominicals sempre que el temps i el mar ho permetin.

S'ha començat de servir cafè en el nou local del «Hotel Trias» el qual amb les reformes portades a cap resulta esplèndid de visió i força espaiós per l'habitual concurrència.

El Cine Ideal ha overt de nou les portes donant les acostumades sessions; de manera que a hores d'ara ja se'n donen 2 dies la setmana.

El diumenge dia 10 s'és incendiada l'estació transformadora de l'Energia Elèctrica en aquesta vila, per qual motiu no hi hagué corrent fins molt entrada la nit. Com que els cinemas no podien funcionar, el carrer Major es vegé tant concorregut que semblava la festa del Carnaval i causava certa estranyesa en veure dins de moltes cases que hom havia recorregut a l'antigua il·luminació per mitjà de les espelmes.

El mar cada any fa de les seves; si no és en una estació és a l'altre que els pobres pescadors li han de pagar el seu tribut. Una parella de barques que pescaven en aquestes aigües fou sorpresa per una forta ratxada de vent davant de Sant Feliu resultant una embarcació perduda, un pescador mort i tres desapareguts.

En el sorteig dels minyons d'enguany que tingué lloc a Casa de la Vila el Diumenge dia 17 n'han quintat 26 i a més 89 d'allistats al Servei de la Marina.

Per la festa de la Candelera hi hagué atraccions al Centre R. Federal i al Cassino «El Port», encare que segons veus, no deixaren gaire satisfets als concurrents que sembla que cada dia es tornin mes exigents.

Havem perdut un suscriptor de «Marinada» en Pere Plaja que ha mort durant aquest mes. D. E. P.

Pocs dies ans de Carnaval, el temps dolent que regnava feia preveure que passariem un Carnestoltes trist. Naturalment, el cel ple de negrures; dies rúfols de tramontanal que bufava a més no poder; fins per postres, ens obsequià amb una nevada que durà prop de dues hores. Però de cop, un canvi general ha sentat la temperatura radicalment.

El sorteig de minyons verificat enguany per al Reemplaç de 1924-25, ha donat el següent resultat:

1, Roman Artigas i Poch; 2, Gibert Mestres i Roca; 3, Anselm Clara i Maimí; 4, Jaume Vidal i Esteve; 5, Carlos Vilar i Garrell; 6, Enric Santaaulària i Coromina; 7, Marcos Clara i Sureda; 8, Martirià Castañer i Umbert; 9, Ramir Lòpez i Juan; 10, Joan Bta. Valls i Tomàs; 11, Joan Cantó i Tauler; 12, Joaquím Clara i Bruguer; 13, Fernando Pla i Gispert; 14, Francisco Noguer i Illa; 15, Lluís Bofill i Serra; 16, Fernando Salomó i Ors; 17, Lluís Ferrer i Matas; 18, Lluís Basart i Ribas; 19, Modest Lloberas i Gironella; 20, Joan Lamarge i Riba; 21, Joan Mirach i Gallego; 22, Joan Mató i Bonet; 23, Joaquím Bou i Matas; 24, Joan Pellicer i Torrent; 25, Juli Casanovas i Homs i 26, Joan Danès i Gelabert.— Total, 26.

Moviment del port

Vaixells entrats durant el Mes de Febrer de 1924

1. Vapor, Pietro Goré; (italià); 2, vap., Cabo Higuero; 3, veler, Angeles Barberà; 4, veler, Joven Paquito; 5, vap., Rouse Jarl, (norueg); 6, veler, Maria Rosa; 7, veler Joven Amalia; 8, veler, La Casalla; 9, vap., Roberto R.; 10, veler, Margarita Taberner; 11, vap., Cano, (ingles); 12, veler, Joven Paquito; 13, vap., Colon, (inglès); 14, vap., Thorunn, (norueg); 15, vapor, Hector, (norueg); 16, vap., Noun, (francès); 17, vap., Cabo Nao; 18, veler, Joven Paquito; 19, vap., Cabo Corvera; 20, vap., Carboner San Vicente; 21, veler, Joven Paquito; 22, vap., Teresa Tayà; 23, vap, Middlehan Castle, (inglès); 24, veler, Enrique. 25, veler, Fernando Gasset. 26, vapor Cabo Nao.—Total 26.

Registre Civil

Mes de Febrer

Naixements: Maria Angela Flaqué Oliu; Joana Gou Estragués; Costa Bitlloch; Marull Hernández; Hermenegild Ponsetí Torres; Joaquina Ribas Matabera. - Total, 6.

Defuncions: Brígida Pascalet Palet, de 64 anys; Arnald Gam Virgili, de 7 mesos; Pau Ferrerons Ferrer, de 56 anys; Jaume Geli Macaya, de 66 anys; Josep Romaguera Servià, de 79 anys; Agna Poch Vergonyós, de 67 anys; Pere Casellas Bofill, de 75 anys.

Matrimonis: Salvador Brinés Alabau amb Carme Forment Puig; Anton Martorell Roig amb Josepha Cabruja Juanals; Miquel Rocas Camós amb Josepha Bagué Juriol.

TALLERS GRÀFICS LLORÉNS CASTELLÓ — PALAMÓS

Des de 1.er de Febrer

≡ queda obert un ≡
CURS DE FRANCÈS
— PER —

En TEODOR BUISSON

Hores i preus convencionals

CASANOVAS

SASTRE

PALAMOS

Ex-tallador d'importants cases
de Barcelona

TRAJOS ULTIMA CREACIÓ

Gabardines, Impermeables
Especialitat en trajos d'etiqueta
i uniformes civils i militars

Banca BUSQUETS

Ciutadans, 5
Ferrerries velles, 6 Girona

Banc FIGUERES

de BUSQUETS VERGÉS

Monturiol 25
Plaça Pi i Margall, 1

Figueras

VALORS :: CUPONS :: CANVI :: BANCA :: BORSA

Ens encarreguem del estampillat dels Bonos Catalana gas i Electricitat 6 %
LLIURE DE COMISSIÓ

Grans tallers de Fotogravat

OLIVER I HENRICH

Plaça de Letamendi, 27 = Telefon, G. 1104

BARCELONA

FUNDICIÓ Tallers mecànics i elèctrics

Tomás, Solés i C.^{ia} en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: GIRONA

Telèfon Urbà n.º 242

Telèfon Interurbà per a conf. n.º 6

Hotel i cafè TRIAS

Situació immi-
llorable, davant
de la mar, de la

estació, del passeig i al costat de l'administració d'automòbils.

▣ Habitacions confortables ▣ Esplèndit saló menjador ▣

MAGNIFICA SALA DE BANYS D'AIGA DE MAR I DE DOLÇA

GARAGE

TELEFON, 35

Companyia General de Comerç. S. A.

(ABANS MAGI VIÑALS)

TRANSPORTS I ADUANES

Carrer Cristina, 2

- Barcelona -

TELEFON, 1692

Cases a Port-Bou, Cer-

: bere, Irún i Hendaya:

IMPORTANT

Despatx i Taller de Mecànica Dental de
Francisco Francés

Reconstrucció i reparació de Dentadures artificials.

Dentadures d'or : Treballs de pont : Corones d'or

PREUS MODICS.

Plaça de Wilson, 5. Palamós

EMILI NOYA

INSTAL·LACIONS

per aigua, gas i electricitat

: Reparacions de maquinaria :

Carrer Major

DINERS

PER A DEIXAR O PENDRER
QUANTITATS A PRESTEC
DIRIGIR-SE

al NOTARI d'aquesta vila
HI HAN DUGUES QUANTITATS
PER A COL·LOCAR

Adroher Germans

Telèfon, 212. Apartat, 18.

Telèfon interurbà, 3.

— GIRONA —

maquinària elèctrica.
material elèctric

RAMÓN BONET

SANT FELIU DE GUIXOLS

Fabricant de les EXQUISIDES ESPECIALITATS MUNDIALS

Gran licor ESTOMACAL BONET

Anis refinat EL TROMPO

IMPORTACIÓ I EXPORTACIÓ

Primera casa a Espanya d'articles per a l'indústria suro-tapera.

Colonials, Drogues, Ferreteria, Papers pintats, Pro-
ductes químics, Ultramarins, Vins i Licors, etc. etc.

Representant de Caixes i Bàscules :

BAUCHS, de Reims.

PIBERNAT, de Barcelona

EXPORTACIÓ A TOTS ELS PAÏSOS

CASA FUNDADA EN 1852

Sastreria de Joan Prat

ESPECIALITAT EN UNIFORMES

≡ Ronda de Sant Pere, 7, entressol ≡

:: BARCELONA ::

Moderna Escola de Piano

PROFESSOR: R. CASAS

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERENCIES DE TEORIA HISTORIA DE LA MÚSICA
Lliçons particulars i a domicili.

Maquinària i Articles

PER A LES ARTS
DEL LLIBRE

Tipos d'impremta.—Filets de coure.—Papers JOHANNOT Maderamen per a impremta.—Imposicions de ferro i de metall d'impremta.—Numeradors de ma i de platina.—Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per a imprentes, Enquadracions i Fàbriques de Caixes de cartró.—Les millors Màquines de cosir amb fil textil sistema EGGER.—Instal·lacions completes d'imprentes.—Màquines noves i RECONSTRUïDES per a IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENQUADERNACIO.

Rbla. de Catalunya 91
BARCELONA

Casa C. Gorchs i Esteve

Telèfon 3275 A
Tlgs. 'Artelibro'